

[Diari de Girona » Cultura](#)

0

Jaume Pla, «Mazoni»

«Vivim amb una certa por pensant en el passat, però hauríem d'actuar com sentim i no paraitzar-nos»

Marta Pallarés | 16.02.2011 | 12:39

Cantant i músic. El món interior del bisbalenc veu la llum amb «Fins que la mort ens separi», un treball que el consagra dins el panorama independent amb melodies melancòliques i electrònica primitiva, i que presentarà en directe el 27 de març a l'Auditori de Girona, i al maig al Palau de la Música.

S'ha acabat el temps de l'eufòria. Arriba el moment del compromís, de mirar endins i de sentir, íntimament i decidida, que ara toca dir Fins que la mort ens separi. I tot i que en Jaume Pla, Mazoni,

no es casi amb ningú (ni en la vida real ni en la seva música), sí que el seu setè disc és tota una mostra de fidelitat a les seves maneres d'orfebre a l'hora de construir cançons pop, a una intensitat continguda i introspectiva i un mode d'entendre la música que implica els cinc (o sis) sentits.

Jaume Pla «Mazoni». **Aniol Resclosa**

Aquest disc és fill de les melodies dels Beach Boys i dels sintetitzadors de Kraftwerk. Al marge del que digui el seu carnet d'identitat, de quina dècada és fill vostè?

Jo dels 60! M'agrada gairebé tot el que s'hi va fer i en va sorgir: els Beatles, The Kinks, els Rolling Stones, en Neil Young. Tot i així, amb el temps he anat creixent i m'he obert a altres sonoritats.

El que hi ha de comú a tots els referents és que tenien, com el disc, una clara voluntat d'experimentar.

Sí. Aquest és un treball amb una importància especial de l'electrònica, i de fet és el disc on aquesta pesa més. Però en lloc d'usar-la per crear ritmes dibuixen atmosferes, un cert ambient.

És que és un treball molt íntim, que mira més endins que no fora.

Té a veure amb el que et deia abans, amb fugir del ritme electrònic que era el leit motiv d'Eufòria 5 - Esperança 0. En aquell disc les lletres eren molt obertes, els temes, socials... però ara he treballat d'una manera més introspectiva, i el resultat també ho és. Si l'adjectiu per a l'Eufòria era «terrenal», per a Fins que la mort ens separi és «espiritual»... d'alguna manera (riu).

Tampoc no és estrany en vostè aquesta llei del pèndul, reaccionar envers el seu anterior treball fent alguna cosa totalment diferent.

M'ho demanava el cos i també era una decisió racional. Per instint, sempre acabo actuant en contra del que he fet en el meu disc anterior. Per això quan escric acabo destriant les cançons que sonen massa properes al que he fet abans, i les deso en un calaix.

Aquests canvis també es troben dins del mateix disc: cançons consecutives com Per primer cop Totsants, per exemple, tenen poc a veure l'una amb l'altra.

I això que en aquest treball crec que ho he fet menys que mai! Penso que en els primers discos la gent quedava perplexa, però ara qui m'hagi anat escoltant ja sabrà que sempre ho faig així.

Li surten eclèctics, els «fills».

Em costa molt triar-ne l'ordre intern, la veritat... segurament és el que se'm dóna pitjor (riu). Com a mínim, ara les lletres ja tenen una temàtica comuna en un 70 % de les cançons! Reconec que sí, que m'agrada anar canviant de rotllo.

I quan sent que és el moment de fer-ho, deixar de banda l'Eufòria, i crear alguna cosa nova?

Segurament és quelcom molt íntim. Arriba un punt en el qual ja no em sento gaire proper a les cançons anteriors, i em cal trobar un nou motor, en directe o creatiu.

Parlant de directes... ara que ja han passat uns mesos de la gira maratoniana de 31 concerts en 31 dies, com valora l'experiència?

Va ser tota una aventura personal, un repte per posar-me al límit. Hi ha qui corre triatlons per tensar la corda: jo només puc fer-ho cantant (riu). I en l'aspecte musical va ser molt interessant, perquè arriba un moment en el qual deixes de preocupar-te per la tècnica, la música flueix naturalment.

I no hi ha risc de caure en la monotonia, en la rutina?

Segurament estàs més preocupat per això el dia 10 que el 31. A més, sabia que hi havia un destí, un punt final marcat. Suposo que com sigui, totes les professions corren el risc d'acabar sent rutinàries, així que jo en la meva intento aferrar-me a allò que em marca una diferència.

Creu que hi haurà la sensació que, d'alguna manera, aquest disc és més accessible que l'anterior?

En general penso que els meus treballs no ho són gaire, i em sembla bé. Jo confio que faig les coses ben fetes, i si és així la gent va entrant al disc a poc a poc, i envelleix millor. Hi ha d'haver un factor de sorpresa cada cop que l'escoltis, alguns matisos que passin per alt en la forma o en la lletra, racons que no es vegin el primer cop. Estic totalment en contra de l'etiqueta de la «música per acompanyar», crec que és una experiència prou seriosa per si mateixa com per no deixar-la en segon terme, sonant.

Compartir a Facebook

Compartir a Twitter

Comentaris

Per comentar has d'[iniciar sessió](#) o [registrar-se](#).

Els comentaris estan subjectes a moderació prèvia i han de complir les [Normes de Participació](#)

Comentar